

ὦ Λαμαρτίνε, ὦ διδάσκαλέ μου, ὦ πάντων ἡμῶν διδάσκαλε! Ἐντὸς τοῦ μεγάλου ἀγνώστου, εἰς ὃ εἰσέδουσας, ἀγνοῶ τίς ποτε εἶναι ὁ ὕπνος σου, ἢ τίς ἔσται ἡ ἀφύπνωσίς σου· ἀλλ' ὅ,τι τολμῶ εἰπεῖν, εἶναι ὅτι ὡς πρὸς ἡμᾶς δὲν ἀπέθανες, ὅτι τὸ πνεῦμά σου ἐν μέσῳ ἡμῶν διατελεῖ παρὼν, ὅτι πᾶσαι αἱ νεάνιδες, πᾶσαι αἱ ἀνθηραὶ ψυχαὶ, αἱ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς τοῦ ἰδεώδους καλοῦ κατεχόμεναι νόσου, θέλουσιν ἀναγινώσκει τὰς ποιήσεις σου ἐν ὥρᾳ ἔκρος ὑπὸ τὴν βαλσαμικὴν τῆς ἀτραποῦ λευκάκανθαν, ἀφίνουσας δὲ κατόπιν τρεμούσας ὑπὸ τοὺς δακτύλους των τὰς σελίδας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς οὐρανὸν αἵρουσαι, θὰ δύνανται νὰ λέγῳσιν ὡς ὁ φιλόσοφος, οὗ τὸ ὄνομα ἐπελαθόμην, αἰσθάνομαι εἰσδύσαν ἐν ἐμοὶ τὸ ἄπειρον. Ἡμέραν δέ τινα αἱ ἐρῶσαι καρδίαι, ἀναλαμβάνουσας τὴν πρὸς τὸ Saint Point εὐσεβῆ ὁδοπορίαν, θὰ ἐξακολουθῶσιν αὐτὴν ἐπὶ τοσοῦτον, ἕφ' ὅσον ἡ γαλλικὴ θὰ ὁμιλῇται γλῶσσαι, ἐκδοικοῦσά σου τὴν ἀπομόνωσιν, τὸ γῆρας τὸ λυγρὸν, τὴν ἐκφορὰν καὶ τὴν ἀγνωμοσύνην τῶν συγχρόνων σου.

Ἀλλ' οὔτε ἡ τέχνη, οὔτε ἡ ποίησις πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἀρκοῦσιν ἐκπαίδευσιν· ὑπάρχει τις πρὸς ταύταις ἀνωτέρα διδασκαλία, ἣν ὀφείλομεν νὰ μεταδώσωμεν αὐτῇ, ἡ διδασκαλία τοῦ ὀρθοῦ λόγου.

Ἐν Ἀρτάκη, 187....

N. K. A.

ΤΑ ΑΝΘΗ.

ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΑΥΤΩΝ.

Τί τὸ ὥραϊον ἐν τοῖς ἀνθεσιν;

Πῶς ἤθελε δυνήθῃ τις νὰ ὀρίσῃ αὐτὸ, καὶ διὰ ποίων χαρακτηριστικῶν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ; Ὑπάρχει ἄρα γε βᾶσις ἣν δύναται νὰ διατυπώσῃ, ἢ ἡ ἰδέα τοῦ ὥραιου κολάζεται κατὰ τὸν καὶ τὰς περιστάσεις;

Ὁραϊὸν ἐστὶ πᾶν ὅ,τι ἀρέσκει.

Ἰδοὺ εἰς ὀρισμὸς· ἀλλ' ἄραγε λύεται δι' αὐτοῦ τὸ ζήτημα; Τὸ ἐνταῦθα ἀρέσκον, πιθανὸν νὰ ᾖ πᾶντι ἀδιάφορον ἀλλαχοῦ· δεόν λοιπὸν νὰ ληθῇ ὡς ὑπόθεσις ἡ δύναμις τῆς ὑπεροχῆς, ἢ τὸ ἀρέσκον εἰς τινὰς μόνον εἶναι ὥραϊον, ἢ καὶ ὑπάρχουσιν πολλοὶ μὴδὲν αἰσθανόμενοι εἰς τὴν θεᾶν αὐτοῦ; . . .

Κυρίως ὥραϊον δεόν νὰ λέγηται ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πάντες ὁμοφώνως ὡς τοιοῦτο παραδέχονται. Ἀλλ' εἰς τὰ ἀνθὴ οὐδὲν σχεδὸν ὑπάρχει δύσμορφον· ἄρα τὸ πᾶν ἐν αὐτοῖς ἐστὶν ὥραϊον. Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἐν ταῖς τῶν ἀνθέων περιγραφαῖς, διάφορα μεταχειριζόμενοι ἐπίθετα οἱ περὶ αὐτῶν γράφοντες οὐδέποτε ἐγενέκυσαν τὴν λέξιν ὥραϊον.

Καὶ τοῦτο διατί;

Διότι ὄντα τινὰ, πολὺ τῶν ἀνθέων ὥραιότερα, ἐκ τοῦ πολλοῦ ἐγωῖσμοῦ οἰκαιοποιοῦνται τὴν προσωνομίαν ταύτην, χωρὶς νὰ θέλωσι νὰ παραχωρήσωσιν αὐτὴν εἰς ἄλλα.

Σύμπας ὁ κόσμος ἀπεκάλυπεν αὐτὰ διὰ τῆς προσωνομίας τοῦ ὥραϊου.

Τὸ ὥραϊον τοῦτο εἶναι δὲν ἦναι τὸ ἄνθος εἶναι ὅμως τὸ ρῦλον! . . .

Τὸ προνόμιον τοῦ ὥραιου δοθὲν ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὸ ὥραϊον μόνον ρῦλον, δηλαδὴ τὴν γυναῖκα, κατέστη προϊόντος τοῦ χρόνου ὁ ἀχώριστος αὐτῆς σύντροφος.

Οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ ἀντείπῃ εἰς τοῦτο.

Αὐτὸς ὁ ἔξοχος Μίλτων, ἀποκαλῶν τὰς γυναικας λάθη τῆς φύσεως, ἐπιπροσθέτει· ὥραϊα λάθη!

Ἰδωμεν ὅμως ἐκ τοῦ πλησίον καὶ τὸ ἄνθος, τὸ φυσικὸν τοῦτο σύμβολον τῶν αἰσθημάτων μας, ὅπερ ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡλικίας μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἐσχάτου γήρατος παρέχει ἡμῖν οὐκ ὀλίγα θέλητρα!

Τὸ πᾶν δὲν εἶναι ὥραϊον καὶ ἀξιοθαύμαστον καὶ ἐν αὐτῷ;

Ὑπὸ τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου ζωογονούμενον τὸ ἄνθος ἀπονέμει ἡμῖν τὰς τερπνοτάτας αὐτοῦ εὐωδίας. Ἀκολουθήσατε τοὺς διαφόρους ἐξελιγμοὺς, δι' ὧν διέρχεται πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὴν στιγμὴν τῆς ἀνθήσεως! Κατ' ἀρχὰς μικύλος κόκκος ἐμπεριέχει τὸ μέλλον μεγάλου ὄντος. Ἐμπεπηγμένος εἰς τὴν γῆν ὁ ἀδύνατος οὗτος κόκκος ζυμοῦται, ἐκρήγνυται καὶ προάγει φυτόν, ὅπερ ἀνατινάσσει τὴν γῆν ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ καλύπτει αὐτὸ βλαστάνει ἐν στέλεχος. Τὸ στέλεχος τοῦτο ὁσημέραι στολίζεται μὲ φύλλα καὶ λήγει εἰς κάλυκα, ἥτις ὑπερηφάνως γεννᾷ ἄνθη εὐώδη, ὧν τὰ ζωηρὰ καὶ ποικίλα χρώματα θαυμάσιον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν! Εἶναι τόσῳ θαυμάσιον καὶ ὥραϊον, ὥστε μετέχει ἀνεξηγήτου τινὸς, ὅπως τόσα ἄλλα τῆς γῆνις ὥραιότητος συμπτώματα, ἀναμνησκόντα ἡμῖν ὅτι τὸ πᾶν ἐν τῷ σύμπαντί ἐστὶν ἔργον μιᾶς ἀνωτάτου καὶ ἀκαταλήπτου νοός! . . .

Πρὸς εξέτασιν τῆς ἀληθοῦς τῶν ἀνθέων ὥραιότητος, λάβωμεν δύο διαφορετικὰ παραδείγματα.

Φυτόν τι κομίζεται ἐκ λίαν μεμαχρυσμένων τόπων· ἐπειδὴ, μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς τὸ προσδιωρισμένον αὐτῷ μέρος, χρήζει μεγάλων καὶ πολλῶν ἐξόδων, ἄρα ἔχει καὶ μεγάλην ἀξίαν. Ὅστις λοιπὸν ἀποκτήσῃ τὸ πολυδάπανον τοῦτο φυτόν, θέλει δισχυρίζεσθαι ὅτι κατέχει τι ὄντως ὥραϊον· ἀδιάφορον ἢ ταῦτα μετέχει ὥραιότητός τινος· πᾶσι.

ὅμως οὗτος νὰ βεβαιωθῇ προηγουμένως, ἂν τὸ φυτὸν τοῦτο θέλει διατηρήσει τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ἀξίαν, καὶ διὰ τῆς σπανιότητος καὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ θέλει τῷ δοθῇ ἐπισημότης τις· ἂν ὅμως ἀνεξετάστως καὶ μόνον διότι τιμᾶται πολλοῦ, ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ ἤθελε νομίζει ὅτι κατέχει τι ὡραῖον, ἀναμφιβόλως θὰ ἥπατατο.

Φυτοκόμος ἀνεκάλυψε διὰ πολλῶν αὐτοῦ κόπων νέον εἶδος καμελίας. Τὸ εἶδος τοῦτο διαφέρει ἀρκούντως τῶν ἄλλων· τὸ ἄνθος αὐτοῦ εἶναι διπλοῦν καὶ κανονικὸν καὶ ἀρέσκει εἰς τὴν πρώτην θέαν. Ἀλλὰ θέλει ἄραγε καταλάβει τὴν αὐτὴν θέσιν, ἣν ἀπὸ ἡμίσεως αἰῶνος κατέχει ἕτερον τοῦ αὐτοῦ γένους ἐν τῇ συλλογῇ ἐνὸς ἐραστοῦ; Ἐνταῦθα βλέπομεν ὅτι ἀπαιτεῖται οὐ σμικρὰ εἰδημοσύνη ὅπως μή τις ἀπατηθῇ ἐκ τῆς πρώτης ταύτης ὀψείας.

Ἐκ τῶν δύο ἀπλῶν τούτων παραδειγμάτων συμπεραίνεται ὅτι ὑπάρχουσι κανόνες καὶ βάσεις τῆς ἐκτιμήσεως.

Οὐδὲν ἀπλούστερον δύναται τις νὰ μοι ἀπαντήσῃ. Ἡ ζωηρότης τοῦ χρώματος, ἡ ἔκτασις τοῦ σχήματος, ἡ κομψὴ διάταξις καὶ συναρμογὴ τῶν πετάλων, πάντα ταῦτα εἶναι χαρακτηριστικὰ δι' ὧν τὰ καλλίμορφα ἄνθη διακρίνονται.

Ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι παραδεκτὴ διὰ τινὰ μόνον γένη· ἀλλ' ἄρα τὸ πᾶν τοῦ ὡραίου ἐξ αὐτῶν τῶν ὁρίσμων συνίσταται;

Εἰσέρχουμαι ἐν τινι θερμοκηπίῳ σατυριομόρφων (*orchidées*). Ὅσμη παράδοξος μᾶλλον ἢ εὐχάριστος μὲ ἀναγκάζει νὰ ρίψω τὸ βλέμμα ἐπὶ βαθμίδος, ἐνθα ἀνακαλύπτω πειρὰν μεγάλων ἐντόμων χρώματος μελανοῦ σχεδὸν μαύρου. Εἶναι τὰ ἄνθη τῆς γογγόρας τῆς πορφυρᾶς (*gongora atropurpurea*). Τὸ ἄνθος τοῦτο οὐδὲν ἔχει τὸ ὡραῖον κατὰ τὴν κοινὴν ιδέαν, ἀλλ' ἐνδιαφέρει λίαν, κινεῖ τὴν περιέργειαν, προκαλεῖ τὴν μερικὴν αὐτοῦ ἐξέτασιν, προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν, ἐπισύρει τὴν προσοχὴν καὶ δύναται νὰ ὀνομασθῇ . . . ὡραῖον τὸ φυτὸν τοῦτο!!

Ἐὰν σὰς ἡρώτων ἐκ τῶν προτέρων τίνα ιδέαν θὰ ἐσχηματίζετε περὶ φυτοῦ, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἄνθος εἶναι μικύλον, χρώματος ὡχρολεύκου, καθ' ὅλα ὁμοιόμορρον, καὶ ἄνευ εὐωδίας τινὸς, εἰς ἀπάντησιν θὰ ἤκουον. Θὰ ἦναι βεβαίως ἀσήμαντόν τι. Καὶ ὅμως τὸ νηματοειδὲς δένδρονόκιλον (*dendrochillum filiformis*), οὗ τὴν περιγραφὴν πρὸ ὀλίγου ἤκούσατε εἶναι ἐκ τῶν περιφημοτέρων σατυριομόρφων, πάντοτε περιζήτητον, καὶ ἀρκετὰ μεγάλης ἀξίας.

Ἐν τῇ γογγόρᾳ παρατηρεῖται τὸ παράδοξον τοῦ σχήματος καὶ χρώματος, ἡ ἀγρία αὐτῆς εὐω-

δία, ἄτακτόν τι καὶ ἐν γένει ἡ ἐπικρατοῦσα γενικὴ καὶ ζωηρὰ σύγχυσις.

Ἐν τῷ δένδρονόκίῳ ἐπίσης τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχεδίου, ἀλλὰ πρὸ πάντων μία ἀπαράμιλλος καὶ ἀνεξήγητος χάρις, ἥτις ἀνυψοῖ τὴν ἀξίαν τοῦ ἄβρομοῦς τούτου φυτοῦ.

Ἐὰν παρουσιάσῃτε τὰ δύο ἀνωτέρω φυτὰ εἰς πολυπληθεῖ ὄμιλᾳ, θέλετε ἰδεῖ γνώμας πολὺ διαφερούσας ἀλλήλων· οἱ δίδοντες τὸ προνόμιον τοῦ ὡραίου τῷ ἐνὶ θέλουσιν ἀκουσίως δεῖξει ἀποστροφὴν τινα πρὸς τὸ ἕτερον. Ἡ ἀποστροφὴ ὅμως αὕτη τοῦ ἐνὸς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ μεγαλειτέραν σημασίαν τοῦ συστηματικοῦ θαυμασμοῦ τοῦ ἑτέρου.

Τὸ ἀπολύτως ὡραῖον οὔτε ὑπῆρξεν, οὔτε ὑπάρχει δι' ἡμᾶς· ὅθεν εὐχαριστηθῶμεν ἐκ τῆς σχετικῆς ὡραιότητος, ἐξ ἐκείνης μάλιστα ἥτις ἀνταποκρίνεται εἰς ἐν τῶν αἰσθημάτων ἢ μίαν τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, διότι, ὡς εἶπε σοφὸς τις, τὸ καλὸν, τὸ ὡραῖον καὶ τὸ ἐπωφελὲς, οὐδέποτε πρέπει καθ' ὁλοκληρίαν ν' ἀποχωρίζονται.

Καὶ ἐπειδὴ ὡμολογήσαμεν ὅτι ἐν τῷ ἄνθει εὐρίσκουμεν σχετικὴν καὶ οὐχὶ ἀπόλυταν ὡραιότητα, γενικεύσωμεν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὡραίων τὴν ιδέαν ταύτην.

Ὅπως ἐν τῷ ἄνθει, οὕτω καὶ ἐν τῇ γυναικὶ δὲν δύναμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ἐντελῆ ὡραιότητα, ἀδύνατον ἄλλως, ἀλλὰ σχετικὴν.

Καὶ ὅμως τὸ γυναικεῖον φύλον παρ' ὅλων ὀνομάσθῃ ὡραῖον, ἐνῷ τὰ ἄνθη πρὸς αὐτὸ σχετιζόμενα δὲν ἐκοσμήθησαν ὑπὸ ταύτης τῆς προσωπομείας.

Ὅποία ἡ διαφορὰ μεταξὺ γυναικὸς καὶ ἄνθος!

Ἐν πολλὰς περιστάσεσιν δὲν εἶναι σοβαρὰ καὶ σπουδαία. . . .

Συγκρίνοντες τὸ ἐν πρὸς τὸ ἕτερον, θέλετε ἰδεῖ ὅτι πολλὰ τῶν προσόντων τοῦ ἄνθος στερεῖται ἢ περιζήτητος γυναικεῖα καλλονή.

Παραβάλλοντες τὴν γυναῖκα πρὸς τὸ ἄνθος θέλετε ἰδεῖ δύο ὡραῖα ἐν συγκρίσει.

Τὸ ἐν ὡραῖον καὶ ζηλότυπον, τὴν γυναῖκα.

Τὸ ἕτερον ὡραῖον καὶ ἄγνόν, τὸ ἄνθος!

Τὸ ἄνθος ἐν τῇ ἀγνότητι αὐτοῦ δὲν φαίνεται ἐπιζητοῦν τὸ λεπτὸν λογικόν, δι' οὗ ἐπρόκισεν ὁ Θεὸς τὴν γυναῖκα.

Ἡ γυνὴ ἐν τῇ ἀπείρῳ ζηλοτυπίᾳ ζηλεῖ καὶ αὐτὸ τὸ ἄψυχον ἄνθος!

Τὸ ἄνθος ἐκ φύσεως εὐωδεῖ, μεθύσκον ἡμᾶς διὰ τοῦ λεπτοῦ ἀρώματος αὐτοῦ.

Ἡ γυνὴ ἀπομιμουμένη τὸ ἄνθος, θέλουσα μάλιστα νὰ ὑπερτερῇ αὐτὸ, κοσμεῖται ἀπὸ διαφόρους τεχνητὰς εὐωδίας.

Δὲν ἀρκεῖται κατακτωμένη μίαν μόνην αἴσθησιν ἡμῶν, τὴν ὄρασιν, ἀλλὰ ζητεῖ τὴν κατάκτησιν καὶ ἐτέρας, τῆς ὁσφρήσεως.

Τὸ ἄνθος ὑπομονητικὸν ἀναμένει τὸν ἐραστὴν αὐτοῦ, ἢ τὸν ἀπλοῦν διαβάτην ὅπως ἐξαποστείλῃ αὐτῷ τὴν εὐωδίαν, ἣν ἐδώρησατο αὐτῷ ἡ φύσις.

Ἡ γυνὴ ἀνυπόμονος καὶ φιλάρεσκος, ἀποῦ ἀπαξ ἐννοήσῃ ἑαυτὴν εὐωδιῶσαν, διέρχεται πρὸ ἡμῶν, ὅπως ἐξασθενήσῃ ὅλας ἡμῶν τὰς δυνάμεις, διὰ τῆς ἐξ αὐτῆς ἀποπνεύσεως ἀρωματώδους αὔρας!

Ἐὰν συγκρίνητε ὡραῖον ἄνθος πρὸς γυναῖκα σιωπηλὴν, τὸ ὑπερτεροῦν ἐν μέρει θέλει εἶσθαι τὸ ἄνθος.

Ἐὰν συγκρίνητε ὡραῖον ἄνθος πρὸς γυναῖκα λόλον, τότε . . θέλετε δώσει πλήρη προτίμησιν εἰς τὸ ἄνθος.

Μία τῶν πολλῶν χαρίτων τοῦ ἄνθους εἶναι καὶ ἡ ἐν τῇ παρακμῇ αὐτοῦ ὡραιότης.

Τῆς χάριτος ταύτης στερεῖται τὸ ὡραῖον φῦλον.

Ἡ γυνὴ ὅταν παρακμάσῃ καὶ παραμελήσῃ ἑαυτὴν, καθίσταται δυσάρεστος εἰς τὰ βλέμματα.

Τὸ ἄνθος καὶ ἐν τῇ παρακμῇ αὐτοῦ καὶ παραμελημένον ἔχει τι τερψίθυμον.

Ὁ ἀπλοῦς καὶ μεγαλοπρεπὴς συνάμα Εὐγένιος Σύης, περιγράφων κήπον παραμελημένον, περι-
στῆ αὐτὸν πολὺ ὡραιότερον τοῦ περιποιημένου.

Ἰδοὺ ἡ μετάφρασις.

« Ὁ κήπος οὗτος, λέγει, εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ τὰ βολβοεῖδη καὶ τὰ διετῆ ἄνθη τῆς παρελθούσης ὥρας τόσον ηὐξήθησαν, ὥστε αἱ πυκναὶ αὐτῶν ὁμάδες διὰ τῆς ζωηρᾶς ἀνεξαρτησίας τῶν ποικίλων αὐτῶν χρωμάτων, κατέκτων τὰ περίεξ, κατακαλύπτουσαι καὶ μετατρέπουσαι τὰς ἐπιμήκεις βραγίας, εἰς μαγευτικωτάτους καὶ καλλιπρέμους δρυμῶνας. Ἐνθεν ἐβλεπέτις σωρὸν ἀμαρυλλίδων δεικνυσσῶν μετ' ἀπαρμιλλοῦ χάριτος τὴν πορφυροχρυσόμικτον αὐτῶν στεφάνην, παρέχει κολλητικὰ μετὰ τῶν εὐθαλῶν, ῥοδοχρόων, καὶ εὐόσμων αὐτῶν βοτρυῶν, πλησίον αὐτῶν κορεσθεῖς ὡχρὰς, φερούσας τὸν συνήθη ἀμαυρὸν εἰς τὸ κέντρον αὐτῶν δίσκον, μακρότερον ἀρθόνως ἐσπαρμένους ἀστέρους βαλσαμίνας, διανθῆ ἡράνθημα καὶ λοιπὰ, ἀπὲρ μόνων ἀναθαλόντα, ἐσχημάτιζον τὰς καλλιπρεπεστέρας φυσικὰς πρασιάς! Κληματίτιδες καὶ βιγνονίαι, μὴ κλαδευθεῖσαι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους, περιεζώννουν διὰ τῶν μακρῶν καὶ εὐκάμπτων αὐτῶν ταινιῶν, κομψότατον μικρὸν πορτοκαλεῶνα. Ἡ γλόη ἀξέφαστος ὑπὲρ τὸ δέον, εἶχεν ἀναμειγῇ μετὰ πληθὺν μικρῶν ἀγροτικῶν ἀνθέων, καθιστώντων

τὸ σύνολον τοῦτο θελκτικὸν καὶ ἁρμονικώτατον. Μικρὸς δὲ φλοισβίζων ῥυαξ καταρρέων ἀπὸ τῆς κλιτύος λοφίσκου διεσκορπίζετο εἰς τὸ ἐν μέρος τοῦ κήπου. Ἡ ὕγρασία ἡ μεταδομένη ἐξ αὐτῆς τῆς τῶν ὑδάτων διακλαδώσεως, ἔρκει ὅπως διατηρήσῃ τὰ ἄνθη γλοερὰ καὶ στίλβοντα, ἀν καὶ ὁ μεσημβρινὸς ἥλιος κατετόξευεν ἐπ' αὐτῶν τὰς καυστικὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας. Εὗρισκε δέ τις βεβαίως πλειότερα θέλγητρα εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀγρίαν κᾶπως ἀταξίαν τῆς μαγευτικῆς ταύτης ὁάσεως, ἢ εἰς τὴν συμμετρικὴν ὁμαλότητα κήπου περιποιημένου ὑπὸ ἀνθρωπίνης χειρός!

Διὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν ἀνθέων, τὸν μᾶλλον τὴν προσοχὴν τοῦ παρατηρητοῦ ἐπισύροντα, ἀρκούμεθα εἰς τὰ παραδείγματα ἀπὲρ ἀνωτέρω ἀνεφέρσαμεν. Ἐὰν ὅμως θελήσωμεν νὰ λάβωμεν ὡς παράδειγμα, ἀπλούστατον ἄνθος ἔχον πέντε μόνον, μικρὰ, στενὰ, καὶ λεπτὰ πέταλα, ἐπαναλαμβάνομεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον καὶ ἄλλοι ἀνθοκόμοι εἶπον ὅτι ὅσον καὶ ἂν μεγεθυνθῇ τὸ ἄνθος τοῦτο δὲν θὰ γείνη ἄλλ' ἢ ἀτελέστερον καὶ ἐλλιπέστερον. Ἐννοεῖται ὅτι ὅπως καλλιτερεύσῃ, χρήζει πρῶτον πλατύνσεως τῶν πετάλων τοῦ ἡ πολλαπλασιασμοῦ αὐτῶν· εἶτα, ὅπως ἕκαστον αὐτῶν λάβῃ σχηματισμὸν χαριέστερον τοῦ προηγουμένου· ἔπειτα, ὅπως τὰ διαχωρίσματα σμικρύνωνται κανονικῶς ἐκ τῆς περιφερείας πρὸς τὸ κέντρον· ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅπως τὸ σύνολον λάβῃ σχῆμα ἡμισφαιρικόν, στρογγύλον, χάριεν, καὶ πεποικιλμένον. Καὶ πάλιν ὅμως τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἄνθος ἀπολέσαν ἀπαξ τὸν ἀρχικὸν αὐτοῦ τύπον, συναπώλεσε καὶ πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἄθρον καὶ κομψόν.

Εἶναι λοιπὸν πασιφανές, καὶ ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ τακτικὴ καὶ κανονικὴ ὡραιότης δὲν εἶναι ἐκεῖνη ἣτις θέλγει πλειότερον. . . .

Ἡδὴ εὗρισκόμεθα πολὺ μακρὰν ἐκείνου, ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἐφαίνετο ὅτι συνεκρόται τὸ ὡραῖον ἐν τοῖς ἄνθεσιν. Ἐξ ὅσον εἶδομεν οὐδὲν θαυμάει, οὐδὲν ἐκπλήττει, οὐδὲν ζωογονεῖ τὸ αἶσθημα. . . καὶ μόλα ταῦτα ὅταν ἀπαξ θαυμάσῃ τις αὐτὰ, σημαίνει ὅτι τὰ ἡγάπησε.

Θαυμάζει τις ὅ,τι ἀγαπᾷ, καὶ ἀγαπᾷ ὅ,τι θαυμάζει. . .

Ὁ Ἀριστοτέλης εἶπεν· «Οὐδὲν ἐν τῷ νῶ ὁ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει».

Τί λοιπὸν ἐστὶν ὡραῖον;

Οὐχὶ πᾶν ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τὰ ὅματα, καὶ δι' ὠρισμένον τινὰ χρόνον, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ δονῇ ἢ νὰ θίγῃ αἰσθητικὴν τινὰ χορδὴν τοῦ ἡμετέρου νευρικοῦ συστήματος.

Ἐπισφραγίζομεν πάνθ' ὅσα περὶ ὥραιότητος εἵπομεν διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ δαιμονίου Σαῖξπέρου λεχθέντος.

Τὸ ὥραϊον ἐγένετο διὰ τὸ ὥραϊον.

Καὶ ὁντως· διότι τὰ ἄνθη ἅπερ πάντοτε ὑπῆρξαν ὥραϊα, φαίνεται ὅτι ἐπλάσθησαν μόνον διὰ τὸ ὥραϊον φύλον.

Λέν εἴμεθα ἐν καταστάσει νὰ γνωρίσωμεν ἂν καὶ τὸ ὥραϊον φύλον ἐπλάσθη μόνον διὰ τὰ ἄνθη.

Γινώσκομεν ὁμως ὅτι ἡ ἀνθίνη ὥραιότης δίδει πλειότερα θελητήρα τῇ γυναικεῖ καλλονῇ, ὅτι ἡ ἀξιοθαύμαστος γυναικεῖα καλλονὴ καθίσταται ἐπαγωγότερα συμπεριλαμβάνουσα μεταξὺ τῶν διαφόρων αὐτῆς κοσμημάτων καὶ τὰ ἄνθη καὶ ὅτι ἡ φύσις ἡ χαρίσασα τῇ γυναικὶ ἄπειρα θελκτικὰ προσόντα δὲν ἐφείσθη νὰ κατασπαταλήσῃ καὶ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῶν ἀβροφυῶν αὐτῆς τέκνων, τῶν ἀνθέων, τὰ ποικίλα καὶ αἰόλα χρώματα τοῦ ζωγραφικοῦ αὐτῆς πυξίου!

Κ. Σ. ΜΕΤΑΣΑΣ

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΟΛΩΝ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ.

(Ἐξ ἀνεκδότου κώδικος Ἰω. Πρωίου Θεραπευνοῦ).

Προγνωστικὸν ἀνέμων.

Ὅταν ὁ ἥλιος δύῃ μὲ κόκκινα σύννεφα, δηλοῦ ἄνεμον.

Ὅταν τὸ πρῶτ' φαίνονται θολερὰ μελανὰ σύννεφα, ἀκολουθεῖ βορρῆας ὀγλίγωρα.

Ὅταν ἡ φωτιὰ φαίνεται ὥσάν νὰ φυτᾷ ἀφ' ἑαυτοῦ της καὶ κάμνῃ σπινθῆρας, εἶναι προμῆνυμα μεγάλου ἀνέμου.

Ὅσαις καταχνιαῖς συνέθουν τὸν μάρτιον, τόσαις πλημμύραις ὑδάτων μέλλουν νὰ συμβοῦν ἐκεῖνον τὸν χρόνον.

Καὶ πάλιν, ὅσαις φοραῖς ὀροσίσῃ τὸν μάρτιον, τόσαις καταχνιαῖς μέλλουν νὰ συνέθουν.

Γνώμη τῶν παλαιῶν εἶναι ὅτι μετὰ ἑπτὰ χειμῶνας κακοὺς ἀκολουθοῦν ἑπτὰ καλοί. Ὅταν τὸ φθινόπωρον γίνῃ καλὸν, ὁ χειμῶνας γίνεταί ἀνεμώδης.

Προγνωστικὸν καλοῦ καιροῦ.

Ὅσον περισσότερον χιόνι πέσῃ τὸν χειμῶνα, τόσον καλλίτερον γίνεταί τὸ καλοκαῖρι.

Ὅταν τὰς πρώτας ἡμέρας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπάχνησε, βρέξῃ, γίνεταί ἀπαλὸς ὁ χειμῶνας.

Ὅταν οἱ βάτραχοι τὴν ἀνοιξὶν τὸ ἐσπέρας καταπολλὰ βρεκκεκοῶζωσι, προμηνύουσι καλὸν καιρόν.

Ὅταν ἡ σελήνη φαίνεται λευκὴ, δηλοῦ καλὸν καιρόν.

Ὅταν ἡ καταχνιὰ πάλιν πέσῃ ὀπίσω, προμηνύει καλοκαιρίαν, καθὼς ὅλοι τὸ ἤξεύρωσι.

Προγνωστικὸν εὐκαρπίας καὶ ἀκαρπίας.

Γνώμη τῶν παλαιῶν εἶναι ὅτι ὅταν οἱ τέσσαρες καιροὶ τοῦ χρόνου γίνωσι κατὰ τὸν φυσικόν των τρόπον, ἤγουν ὅταν τὸ χιόνι πέσῃ εἰς τὸν καιρόν του, καὶ σκεπάσῃ ὅλην τὴν γῆν ἐκείνην, καὶ ἔπειτα ἡ ἀνοιξὶς γένῃ μετρίως θερμὴ, ὥστε ὀλίγον κατ' ὀλίγον ν' ἀναλύῃ τὸ χιόνι καὶ ἡ γῆ νὰ τὸ πίνῃ, ὡσαύτως καὶ ὅταν αἱ ἀμυγδαλαὶ ἔχωσι περισσότερα ἄνθη παρὰ φύλλα, μέλλει νὰ γίνῃ ἐκεῖνον τὸν χρόνον εὐκαρπία· εἰ δὲ καὶ συνέβαιεν τὸ ἐναντίον, ἐπρομῆνυον ἀκαρπία. Ὁμοίως καὶ ὅταν εὐγαινὰν πολλὰ ζωύφια, ὥσάν κουνούπια, μίγους, κύνες, σκώληκες, βάτραχοι, κάμπιαι, ἀκρίδες καὶ τὰ λοιπά.

Ἐτι θαυμασία φαίνεται ἡ πρόγνωσις τὴν ὁποίαν κάμνουσιν ἀπὸ τοῦς σκώληκας τῶν βαλανίδων. Εἰ μὲν εὐρεθοῦν σκώληκες, προμηνύουσιν εὐκαρπία καὶ εὐθηνίαν. Εἰ δὲ μεταβαλθοῦν οἱ σκώληκες εἰς μυῖας καὶ εὐγαίνουν ἀπὸ τὰ βαλανίδια, προμηνύουσιν πόλεμον· εἰ δὲ καὶ εὐρεθῶσι μέσῃ εἰς τὰ βαλανίδια ζωύφια τινὰ ὥς ἀράχνη, προμηνύουσιν θάνατον μεγάλον.

Καὶ ταῦτα ἐτέθησαν ἐνταῦθα γενικῶς περὶ προγνωστικοῦ, ἀντὶ τοῦ καθημερινοῦ προγνωστικοῦ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

τί δηλοῦσιν ὅταν παίζωσι.

Ὅταν ἡ χολογῆσις τὸ δεξιὸν ἄρτι, λύπην σημαίνει.

Ὅταν δὲ τὸ ἀριστερὸν, πολλὰ ἀγαθὰ προμηνύει.

Ὅταν παίζῃ τὸ δεξιὸν ὀφρύδι, δηλοῦ ὀγλίγωρον ἀρρώστιαν.

Ὅταν δὲ τὸ ἀριστερὸν, προμηνύει δόξαν, εὐτυχίαν, ἔπαινον.

Εἰ μὲν ἄλληται τὸ δεξιὸν μάτι, καλὸν δηλοῦ.

Εἰ δὲ τὸ ἀριστερὸν, λύπην σημαίνει.

Ὅταν ἄλληται τὸ δεξιὸν κατασάγωνον, δηλοῦ λύπην.

Ὅταν δὲ τὸ ἀριστερὸν, χαρὰν σημαίνει.

Μύτη εἰς ἄλληται, νίκην καὶ χαρὰν δηλοῦ.

Χεῖλη εἰς ἄλλωνται, ἀσπασμὸν προμηνύουσι.

Γλῶσσαι εἰς ἄλληται, μεγάλας μάχας δηλοῦ.

Ὡμος δεξιὸς εἰς ἄλληται, ὠφέλειαν σημαίνει.

Ὁ δὲ ἀριστερὸς, ἐλευθερίαν ἀπὸ κακῶν δηλοῦ.

Ὡμοπλάτη εἰς ἄλληται, κέρδος δηλοῦ.

Ἀγκὼν δεξιὸς εἰς ἄλληται, χρέους πληρωμὴν σημαίνει.

Χεῖρες εἰς ἄλλωνται, εὐχαριστίαν δηλοῦ.

Ὁ ὑπεύθυνος Ε. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΥΠΟΙΣ ΒΟΥΤΥΡΑ καὶ Σ^α.